

rândul 1, locul fără uitare

Mariana Fulger

atâta zare, atâta lumină, atâta freamăt
atât prag neînceput început
atât drum...
merg șoptind viață, viață
nu știu de ce lăcrimez
atâta necuprins în fiecare cuprins trecător
atâta armonie
când nu mușcă moartea, durerea, nepăsarea
atâtea ceasuri rotitoare
deși, cum Pământul, par a sta pe loc
atâta poezie, primăvară, clipe mări
plin de seve orice bit de aer
când nu miroase pregnant a mormânt
unde moartea se dă free-obligatoriu
ca preț al unui suflet, al unui scaun...
un fir de praf și un strop de rouă pe un fir pe paing
țin umbra inimii nu știu cui
ființa sa e o literă bizară. se îndepărtează
un călător grăbit se oprește agitat să asculte
are vrăbii în piept - nu te apăra, frate,
vrăbiile au deprins sufletul tău
acum, merg spre casă
mâine, la serviciu
nu ai... râzi - nu mai ești tu
lângă bulevardul ca o aortă
ține în mână un bilet: rândul 1, locul fără uitare
la înflorirea sufletelor cașilor

—
Copyright Mariana Fulger